

ÚTRAVALÓ

ÜNNEPI SZÁM
2014

Tartalom

<i>Ábrám Tibor: Ballagási ünnepi beszéd</i>	3
<i>Adamcsik Dávid: A búcsú ideje - diákotthoni ballagás</i>	5
<i>Drízner Bettina: Van egy pont...</i>	6
<i>Spitzmüller Lilla: Mi is van ebben a világban?</i>	8
<i>Tolnai Zoltánné:</i>	
<i>„Gyönyörű út a holnapod, Mely odavisz, ahová akarod.”</i>	9
<i>Lovász László: Élet-mozaikok</i>	12
<i>Juhászné Dobó Ildikó: Emlékképek</i>	14
<i>Makranczi Zsolt: Emlékek...</i>	17
<i>Kiemelkedő versenyeredményeket elért ballagó diákok</i>	20
<i>Pro Excellencia díjasok</i>	20
<i>Diákotthoni ballagási kép</i>	20

Impresszum:

Útravaló

Szerkesztőség:

Lévay József Református Gimnázium és Diákotthon,

3530 Miskolc, Kálvin János utca 2.

Felelős kiadó: Ábrám Tibor igazgató

Felelős szerkesztő: Barócsi Angéla

Tördelő szerkesztő: Rácsok András

Készítette: Kapitális Kft. Felelős vezető:
Kapusi József

Fotók:

Lévay Média Műhely

Tablófotók:

Simon Gábor (Simon Fotó),
Szécsi Zoltán

Abrám Tibor

Ballagási ünnepi beszéd

Miskolc, 2014. május 1.

Kedves ballagó Diákjaink! Kedves Osztályfőnökök, kedves Kollégák! Kedves Szülők! Tisztelt Vendégeink! Szeretettel köszöntök mindenkit a 2013/2014. tanév ballagási ünnepi istentiszteletén.

Megkülönböztetett szeretettel köszöntünk benneteket kedves diákjaink. A ballagási ünnepségre készülve elővettem az osztálynévsoraitokat, rekonstruálni igyekeztem, hogyan is változtak az osztályok az elmúlt évek során (ami egyik másik esetben nem is volt egyszerű) megnéztem régebbi osztályképeiteket. Én nem tanítottam egyik osztályt sem az évfolyamról, ezért volt számomra fontos, hogy személyessé váljon az, amit útravalóul át kívánok adni. Ahogy igyekeztem rátok hangolódni, egy idézet lett egyre hangsúlyosabbá, ezt hoztam most nektek, és ennek kapcsán fogadjatok majd el néhány gondolatot. Az idézet így hangzik:

„A jövő azoké, akik hisznek álmaik szépségében. Hasznos életcélt találnak, és azt kitartóan megvalósítják – ez az egyik tika minden olyan életnek, amelyet érdemes megélni!”

(Herbert Casson)

Az idézet Herbert Cassontól, egy kanadai metodista lelképásztortól származik.

Erre a beszédre készülve megkísértett az a gondolat, hogy a tanév vezérigéjével kapcsolatban szóljak hozzátok útravaló gondolatokat. Tudjátok melyik ez? Hát persze: „Evezz a mélyre!” Aztán elhessegettem magamtól a gondolatot, hiszen a tanévnyitón és más alkalmakkor is szoltunk már nektek erről az igéről. De a gondolat nem hagyott nyugodni, és ismét visszatért. Így hát nem tehettem mást, engedtem annak a kényszernek, hogy ballagási útravalóként néhány ezzel is kapcsolatos gondolatot hozzak nektek.

Hát akkor nézzük először is a legénységet, ugyanis minden, ami a Lévyban történik az értetek, veletek, és rajtatok keresztül történik. A legénység nemcsak egy hajóút sikerességét határozza meg, hanem az utazás minőségét is, és azt is, hogy a céljainkat mennyire tudatos, céltudatos és hatékony manőverekkel tudjuk elérni. Egy-egy osztály hajóját külön is szemlélve, most a legénységnek titeket tekintelek kedves diákok. Magatok is bizonyára csodálkozva szemléltétek azt, hogy mennyit változtatok a középiskolás évek alatt, akár egyénileg, akár közösségileg. A szalagavató utáni közös vacsorán láthattuk egykori fényképeiteket.

A 12.A osztály legénységének a száma 34 fő volt 6 évvel ezelőtt az emeltszintű matematika-informatika, illetve általános tantervű tagozatokon, Tolnai Zoltánné osztályfőnök vezetésé-

vel. Volt néhány tanuló, aki menetközben kiszállt a hajóból, részben saját, vagy szülői elhatározásra (talán az úti célt nem tartotta kívánatosnak, vagy megfelelőnek maga számára, vagy más célok lettek fontosabbak időközben), van aki távolabbi vizekre hajózott, ausztrál cserediákság formájában, és voltak érkezők is: összesen öt tanuló érkezett az évek során. Így most 33 tanuló várja az érettségi kezdetét. Nagyon sokszíntűek vagytok kedves A-sok, és mi így szeretünk benneteket. Kiemelkedő tanulmányi és versenyeredménnyel ugyanúgy találkozunk, mint a lécet rezegve átívívó tanulmányokkal. Az osztály és az iskola életét kiemelkedően gyarapító tanulókkal (diákpresbitérium elnöke), ugyanúgy, mint akik mellett szinte észrevétlenül elsuhan a 6 év.

A 12.B osztály 35 főt számlált a kikötőből történő kihajózásakor angol és német emeltszintű osztályként, Lovász László osztályfőnök vezetésével. A ti legénységeketek tizedelte meg leginkább –no nem a malária –, hanem számunkra is csak részben megmagyarázható okok. Voltak tanulók, akik 9-be átmentek a természettudományos tagozatra (ez rendben is van), volt olyan tanuló is, akit mi kértünk iskolaváltásra (néha ez is rendben van), jó néhány tanuló maga döntött az iskolaváltásról, és a 12.

osztály elején elveszítettétek két értékes osztálytársatokat, akik szakmai, pontosabban zenei pályafutásuk miatt váltottak iskolát. Közöttük volt a tavalyi diákigazgatónk is, hiszen az osztály közösségi munkájának eredményeként a diákigazgató választást ti nyertétek meg. Nagyon sok értéket hordoztok kedves tanulók, akár tanulmányi, művészeti, közösségi talentumaitokkal. Külön köszönöm nektek, hogy a sok változás mellett is egy befogadó, jó közösség tudatokat maradtok.

A 12.C osztály 36 tanulóval hajózott ki négy éve emeltszintű történelem, médiás, és általános tantervű osztályként, Juhászné Dobó Ildikó osztályfőnök vezetésével. Az osztály most 30 tanulóval várja az érettségit. A távozottak között ott volt az Ausztráliába hajózó másik tanuló, de néhányan más vizekre is eveztek. Köszönöm a történelmesek szép eredményeit, a médiások egész intézményt érintő szolgálatait, és azt is kedves tanulók, hogy a kollégium életében is nagyon aktívak voltatok. Jó közösséggé formálódtatok az évek alatt.

A 12.D osztályunk 35 tanulóval indult a biológia-kémia, fizika-matematika és általános tagozaton, Makranczi Zsolt osztályfőnök vezetésével. Ti vagytok a legstabilabb osztály, sőt létszámotok még eggyel nőtt is az évek során. Nagyon színes, sokoldalú, és sok területen tehetséges tanulók alkotják az osztályt, a természettudományos elkötelezettséggel kezdve, az irodalmi vénájú tanulókon keresztül, a zeneművészekig bezárólag.

Kedves Diákok! Amikor megszemléltünk titeket, a Lévy 2013/2014. tanévében ballagó évfolyam 118 tanulóját, akkor azt mondhatom, hogy büszkék vagyunk rátok, mert értelmes, jól nevelt, céltudatos, felelősségteljes, jó értékeket hordozó közösségként álltok itt, legalábbis reményeink és szándékunk szerint. Másrészt tanáraitokban, osztályfőnökeitekben és a szülőkhöz

is ott van az a feszültség és izgalom, hogy egy olyan manőverre készültök életetekben, amelyek, ha jól sikerül, egy egészen új távlatokat nyitó irányt szab az életeteknek. A továbbtanulásról van szó.

2014-et úgy jellemzik, hogy a választások éve. Számotokra többszörösen is az. Megnéztem, és néhány tanuló kivételével az évfolyamon döntő többségben vannak a nagykorú tanulók, akik választók és választhatók lettetek. Minden bizonnyal sokan eleget is tettetek a választói kötelezettségeteknek. A számotokra az idei évben jelentkező többlet választási alkalom, az feltétlenül a pályaválasztás.

A jövőtökre és az elején elhangzott idézetre gondolva, a szívetekre szeretnék helyezni két olyan hajóalkatrészt, amely első ránézésre nem látható ugyan, mint a vitorlák, vagy a legénység, de nagyon fontos szerepe van a sikeres hajózás során.

Kormánylapát – „A hajók fara alatt található elfordítható függőleges síkú lapok a kormánylapátok, melyek feladata a hajó pontos irányítása. A kormánylapátok csak megfelelő sebességgel mozgó hajót képesek irányítani, minél kisebb a sebesség, annál inkább elveszti a hajó a kormányképességét.” Egy internetes oldal meghatározását hoztam ide. A kormánylapát nagyon fontos része a hajónak, nem látható, kis méretű, mégis ez határozza meg a hajó irányíthatóságát, manőverezési képességét. Összeköttetésben van a hajókormányval, annak forgatása változtatja a kormánylapát helyzetét, és így irányítja a hajót. A kormánylapát nemcsak irányít, de bizonyos stabilitást is ad a hajónak a felborulással szemben.

A kormánylapát a mi életünkben mindazon értékek összessége, azaz az értékrendünk, amely alapján döntéseinket meghozzuk, és ezzel befolyásoljuk az életünk menetét is. Az értékrend 18-20 éves korra többnyire kialakul, utána még csiszolódhat, de

lényegében csak ritkán változik. (Például akkor, ha zátonyra fut a hajó, és ki kell cserélni a kormánylapátot is). Azaz van egy rossz meg egy jó hírem kedves diákok: a kormánylapátotok többnyire elkészült. Ki lehet próbálni, sőt elárulom, hogy ahogy elkezditek egyetemi-főiskolai életeteket, meg is próbálják majd az értékrendeteket.

A kérdés az, hogy ezt a kormánylapátot milyen értékek alkotják? Közösségi szellem, vagy egyéni érdekek. Felelősség vagy felelőtlen magatartás?

Igyekeztünk formálni az értékrendeteket (a kormánylapátokat) kedves diákok. Bocsássátok meg nekünk, tanáraitoknak, ha túl határozottan, vagy ha nem elég határozottan tettük ezt!

Azt hallottuk az előbb, hogy a kormánylapát akkor tudja irányítani a hajót, ha a hajó megfelelő sebességgel halad. Minél kisebb ez a sebesség, a kormánylapát egyre kevésbé tudja ellátni feladatát. Álló hajónak pedig hiába forgatjuk a kormánylapátját, semmi következménye nincs. És akkor még nem beszéltünk arról, hogy mennyire fontos, hogy ki forgatja ennek a hajónak a kormánykereket?

Tehát a kormányozhatóság szempontjából fontos az, hogy a hajónk megfelelő sebességgel haladjon. Ezért kell lennie valaminek, ami hajtja a hajót. Ez lehet akár evező is vagy a vitorlák, de a modernebb hajóknál a hajócsavar tölti be ezt a szerepet. Mindenki látott már ilyet, feltételezem. Ez egy különböző méretű és alakú propeller, amely a hajó fara alatt található, amit motor hajt, és a vízzel történő hatás-ellenhatás elve alapján mozgatja előre, vagy akár hátramenetben a hajót. Motorcsónakoknál még egyszerűbben megfigyelhető, hiszen ezt ki is emelik a vízből. Ez adja a hajtóerőt a hajó számára. A hajócsavar példáján keresztül

tehetjük fel a kérdést fiatalok, és kevésbé fiatalok egyaránt: mi az, ami motivál, ami hajt bennünket, ami erőt ad? Mi az, ami elég lendületet ad az életünknek, hogy jól kormányozható legyen, és ne csak sodródjunk az élet folyamán?

Sokszor azt látjuk, hogy a határozott célok adnak belső hajtóerőt az emberek számára. Ha tudják, és érzik, hogy jó és fontos az, amit tesznek. Azt kívánjuk nektek kedves diákjaink, hogy legyenek álmaitok! Merjetez álmokat dédelgetni! Sőt azt kívánjuk nektek, hogy Isten adjon nektek egészséges álmokat, érlelje azokat életszerű tervekké, és célökká, és kormányozza az életeteket úgy, hogy megvalósuljanak álmaitok.

Emlékezzetek az elején idézett sorokra?

„A jövő azoké, akik hisznek álmaik szépségében. Hasznos életcél találnak, és azt kitartoan megvalósítják – ez az egyik titka minden olyan életnek, amelyet érdemes megélni!”

(Herbert Casson)

Az idézetéből nemcsak a hajócsavar és a kormánylapát, de a kormányos fontossága is kiolvasható.

Kedves diákjaink!

Isten áldjon benneteket az élet olykor viharos tengerén, tartsa össze majd az osztályközösségeteket – emlékezzetek a legénység fontosságára. Legyenek szép álmaitok és céljaitok, amelyek mint a hajócsavar hajtóerőt adnak az életeteknek, a jéghegyek elkerülésére használjátok időben és bölcsen kormánylapátként helyes értékrendeteket, és tegyetez meg mindent azért, hogy jó kezekben tudjátok életetek hajójának kormánykereket.

Isten áldjon benneteket!

Adamsik Dávid

A búcsú ideje - diákotthoni ballagás

Ünneplőbe öltözött 2014. április 28-án a diákotthon. A sötét kapuban a boxzsák helyére borostyánfüzér került, a folyosók és a lépcsőházak virágdíszeket kaptak. A diákok hétköznapi öltözködésüket ünneplőre cserélték. 32 végzős diáktól búcsúzott a kollégium.

„A mai napon mi mindannyian egy nagy lépést teszünk a kitűzött cél felé. Több éve tartó utazásunk elágazódáshoz érkezett, s most itt a búcsú ideje. Búcsúnunk kell azoktól, akik e hosszú úton útitársaink voltak: diáktársaktól, barátoktól, nevelőktől és minden kedves ismerőstől, aki e falak közé tartozott.” (részlet Nemes Zoltán ballagási búcsúbeszédéből)

Az ünnepség a fiú oldali udvaron kezdődött, ahol a ballagató diákok átadták a virágcsokrokat, a tarisznyát és a fakanalat a végzősöknek. Ezután sorba rendeződve, énekelve végigvonultunk

a diákotthon folyosóin. Az alsóbb éves diákok kiöltözve álltak sorfalat szobáik előtt.

A vonulás után a diákotthoni imateremben foglaltunk helyet, hogy megtekintsük a ballagási műsort, és hogy meghallgassuk a búcsúztató beszédeket.

A műsorban Szele Eszter, Nyitrai Barbara, Konyha Áron, Horkay László és Eperjesi Gergely verssel szolgáltak. Papi Márk zongorakíséretével Juhász Márton elénekelt az „Ez itt az én hazám” című dalt. Szintén énekkel örvendeztetett meg bennünket Szondi Eszter, zongorán közreműködött Várfalvi Mercédesz és Tóth Gergő. Somosi Gréta blockflötén adott elő, Pál Ramóna kísérte zongorán. Szalontai Veronika fuvolán játszott. A végzősöket Eperjesi Gergely búcsúztatta el:

„Mi itt olyat tanultunk, amiből mások kimaradtak, és valamivel többek vagyunk. Persze ehhez mi is kellünk. Tegyük fel a

kérdést, sikerült-e többé válnunk ez alatt a pár év alatt annyival, amennyire lehetőségünk volt?

Engem arra kértek fel, hogy búcsúztassalak el titeket az itteni léttől. Bolond lennék, ha megtenném. El ne búcsúzzatok attól,

Van egy pont...

Sok szeretettel köszöntöm a ballagató 11. osztályosok nevében Igazgató Urat, Tanárainkat, kedves Vendégeinket és titeket ballagó 12-esek!

„Van egy pont, ahol az ember kénytelen szembenézni a kőkevény tényekkel. Látja, hogy olyan út áll előtte, amely az ismeretlenbe viszi, de nincs más választása, mint előremenni. Amíg nem lép előre, csak egy helyben fog toporogni”. (Jodi Lynn Picoult)

Mind tisztában vagytok azzal, hogy minden kezdet nehéz. Ezzel a ténnyel mér szembesültetek 4, 5, 6 évvel ezelőtt, amikor először átléptétek a Lévay küszöbét. Ha visszagonolok én is remegő szívvel léptem be az első napon az osztályterembe. Izgatottan vártam, hogy vajon milyen emberekkel fogok találkozni, milyen élményekkel leszek itt gazdagabb. Az osztálytársaim szeretni fognak-e? Vajon szigorú tanáraink lesznek-e, aki előtt sosem merek majd puskázni? Most elékeztetek ahhoz a ponthoz, amely mérföldkő lesz az életetekben. Ez pedig nem más, mint az érettségi. Biztosan sokatok tervezgeti már a jövőjét, hogy hol fog tovább tanulni, hol szeretne elhelyezkedni, de biztos vagyok benne, hogy néhányatok mégis itt szeretne még egy kis időt eltölteni. Miről is beszéltek? Nem akarok nosztalgizálni, de engedjétek meg, hogy így együtt felelevenítsünk néhány emlékezetes pillanatot, amit ti is, akár csak mi alsóbb évesek átéltek az iskola falai között.

ami itt lett a tiétek, vigyétek magatokkal, amíg csak éltek.” (részlet Eperjesi Gergely búcsúztató beszédéből)

A végzősök nevében Nemes Zoltán búcsúzott a diákotthonról.

A műsor után Ábrám Tibor igazgató és Boda József diákotthon-vezető tartott beszédet a közösségnek.

A ballagás közös vacsorával zárult. Először a tizenkétedikesek átadták a jelképes seprűt a következő évfolyamnak jelezve, hogy innentől rájuk van bízva a rend és a tisztaság megőrzése.

Az ünnepi vacsora alatt a nevelőtanárok személyre szóló üzenetet adtak át végzős diákjaiknak. Volt, aki verset írt, más bibliai igét helyezett a tanulók szívére, és egészen különleges ajándékként Makrai Judit és Irlandáné Iványi Anna nevelőtanárok ének-duettel indították útjukra diákjaikat.

Köszönjük Gellértné Oláh Júlia nevelőtanárnak a ballagási ünnepség megszervezését, Molnár Jánosnak a dekoráció irányítását. Köszönjük Igazgató Úrnak, és a megjelent osztályfőnököknek, hogy jelenlétükkel emelték a meghitt diákotthoni ballagás fényét.

Drizner Bettina

Minden nap megérkeztek reggel jobb esetben 7:40-ig a Lévay kapuin. Kora reggel már arra kényszerít az élet, hogy a szigorú portások és ügyeletes tanárok által felállított védelmi vonalon észrevétlenül átsurranjatok anélkül, hogy észrevegyenek. Ha ez mégsem sikerül, akkor is van megoldás, ha éppen ismerősötök ül a portán, mert ő akkor tartja a hátát nektek. A nap további részében az iskolapadot koptatjátok és imádkoztok, hogy ma csak ne én feleljek, vagy valami csoda folytán a mai témazáró maradjon el. Minden nap lépéseitek az első emeleti „Reményfalhoz” vezetnek, ahol legtöbbször levonjátok azt a következtetést, hogy a tanáraitok makk egészségesek. Tudom, a diákmentalitás azt diktálja, hogy a tanárookra is ráfér néha legalább egy-két nap, amit otthon tölthetnek, hiszen nekik is szükségük van a pihenésre. A szüneteket mindannyian szeretitek az iskolaudvaron, a friss levegőn tölteni a jó időben. Ilyenkor kerül sor az önfeledt beszélgetésekre, és az órák utáni lazításokra. Az iskolai menzán eltöltött hosszú várakozásokról is ejtsünk néhány szót. Tudjuk természetesen mindig türelmesen megvárjátok míg rátok került a sor, avagy előre furakodtok az előrébb álló osztálytársaitokhoz valamilyen indokkal, hogy „Osztályfőnök azt üzenté, hogy ...” Mire rátok kerül a sor a konyhás néniket nem tudjátok néhány szempilla rebegtetéssel meghatni, hogy többet vagy jobbat adjanak, főleg ha úgy sincs már választási lehetőségetek. És még ezután jöhetnek a délutáni iskolai programok, majd végre mehetek haza vagy a kollégiumba.

Valószínűleg mind elmondhatjátok, hogy élményekben gazdagodhattatok az iskola falain kívül is, például osztálykirándulások, Mályi programok alkalmával. Ilyenkor kicsit felszabdultabban vehettétek bele magatokat az ismeretszerzésbe. Az együtt töltött egy-két nap alatt sosem maradt el az ismeretszerzés sem. A diákbalok, a csendesnapok és a kampány mindannyitok szívében mély nyomot hagyhatott. Azok a barátságok, amelyek ebben az iskolában, itt köztetek köttettek egy életen át el fog kísérni benneteket. Kívánom, hogy ezek a barátságok, az évek során sose szakadjanak meg. Évek múlva, ha visszatértek boldog kacagások közepette tudjátok majd visszagondolni a közösen eltöltött évekre.

Most pedig néhány emlék rólatok osztályonként:

A 12.a legtöbb tagját szinte csak a matek és az informatika köztötte le, szerencsére sok kiemelkedő eredménnyel az itt eltöltött 6 év alatt. Nem véletlen matematika szakos osztályfőnök mellett.

Úgy hiszem a 12. B osztály számára örök élmény marad a cserediák kapcsolat, amit a Határtalanul pályázat keretében, a határon túli magyarokkal kötöttek osztályfőnökük tevékeny közreműködésével.

Sosem fogom elfelejteni azt sem, amikor a 12.C osztály hirtelen felindulásból, avagy előre megtervezett időpontban az iskolaudvaron egy kisebb fajta lakomát rendezett, amivel a Léveysokat rögtön mosolyra fakasztottátok.

A 12. D osztály mindig is szélsőséges teljesítményt mutatott. Nekik köszönhetően – osztályfőnökük nem kis büszkeségére – számos természettudományos versenyen sok szép eredményt értek el.

Hálával tartoztok tanáraitoknak, akik ennyi éven át fáradoztak értetek. Tudom áldozatos munkájukat meg is köszöntétek a napokban osztályonként. Mondjátok köszönetet szüleiteknek is, akik most biztosan büszkéek rátok. Mindennapos törődésük és sosem múló szeretetük hálát érdemel. Támogattak titeket eddig és ezek után is számíthattok rájuk. Ne felejtétek, ahogy innen tovább mentek bár mindannyian saját kezetekbe veszitek sorsozatokat, a Lévey mindig tárt karokkal fog visszavárni titeket, még ha ugyan már nem is az iskolapadba, de rövidebb vagy hosszabb látogatásra. Továbbá ne felejtétek azt sem hogy Isten gondviselő szeretete nem csak a Lévey falain belül ér el benneteket. El fog kísérni életeitek további szakaszán is, bármerre is sodor majd az élet. Bízhatok benne, mert ő mindig irányít majd és tenyéren fog hordozni benneteket.

Bátran állíthatom, hogy mind készek vagytok kilépni a nagyvilágba. Nagy utazásra indultok most el. A céljaitok megvalósításáért küzdjétek, legyetek erősek. Igaz, hogy szükségetek lesz még némi bátorságra, elszántságra és türelemre. Ha a csalódások is érnek benneteket, tudnotok kell, hogy mindig van megoldás. Ha nem is mindig kézzel fogható, de Isten mindig mellettetek fog állni a bajban, a megpróbáltatásban.

Egy Bibliából vett idézettel szeretnék tőletek elbúcsúzni és sok sikert kívánni az élethez. Köszönöm, hogy meghallgattatok Áldás Békesség, Isten veletek!

Zsoltárok 90 1,12 vers

„Te voltál hajlékunk nemzedékről, nemzedékre. Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez juthassunk.”

Mi is van ebben a világban?

Spitzmüller Lilla

Nagytszeletű Egyházkerületi Főjegyző, Püspök helyettes Úr, Tisztelt Igazgató Úr, Tanáraink, Szüleink, Ballagó Diáktársaim!

Eljött a búcsú pillanata, s szinte alig hisszük el, hogy eltelt négy, öt illetve hat év, mióta először léptünk a gimnáziumba.

Érlelő idő volt ez, hisz a szorongó kisdiaíkból, aki kíváncsián méregette osztálytársát, megszeppenve kereste az osztályterme- ket, fiatal felnőtt lett, aki ha nem is biztosan tudja, hogy hova vezet az útja, de a jövőben is Isten segítségével bízza kilép az életbe. Új dolgok várnak ránk, új iskola, új környezet, új élet, de az átélt emlé- kek örökre megmaradnak.

„Búcsúsókot inthetsz, családnak, barátoknak,
És jöhetnek mérföldek közétek,
De mindig magaddal hordozod őket
A szívedben, az elmédben,
Mert nem csupán élsz egy világban
De egy világ él benned.”
Mi is van ebben a világban?

Benne vannak a közösségformáló programok, az éretlen tábor, a mályi programok, a diákigazgató-választás eseményei, a szalagavató meghitt percei, melyek harminc valahány diákot örökre, vagy leg-

tek, hogy cselekedeteinkben a legjobb tulajdonságaink érvényesül- jenek.

Ott vannak tanáraink, akik óvtak, tanítottak és neveltek bennünket, nagy türelemmel próbálták a tudományok gazdag világát megismertetni velünk. Nélkülük nem tudnánk, hogy mi a sebesség fogalma, a logaritmus csak egy idegen szó lenne számunkra, nem ismernénk a Nyugat költőinek verseit, a nagy reformátorokat, nem tudnánk idegen nyelveken megszólalni, hogy csak néhány dolgot említsek. Hálásak vagyunk kitartó munkájukért, hogy megértés- sel tudták kezelni lázadó tinédzser korunk problémáit. Sokat tettek azért, hogy megtaláljuk utunkat, s meg tudjuk valósítani álmainkat. Isten áldását kívánva köszönjük áldozatos munkájukat.

S ott vannak szüleink, nagyszüleink, akikre mindig számíthat- tunk. Akik akkor is érteni véltek bennünket, ha mi sem értettük ma- gunkat, akik sok áldozatot hoztak és hoznak majd, hogy mi tanul- hassunk. Köszönjük elfogadó szeretetüket, amely biztonságot jelent számunkra.

Az iskola sokféle közössége közül nekem nagyon fontos volt a di- ákpresbitérium, az azt segítő felnőttek, Éva néni és Kiros Eszter ta- nárnő. Az elmúlt néhány évben ott végzett munka meghatározó szá- momra, ahogyan a Lámpás csoportban énekelni is felemelő volt. Sipos Tamás tanár úr vezetésével jó volt együtt dicsérni az Urat.

alább ezekre az alkalmakra közösséggé kovácsoltak. S ott vannak osztálytársaink, akiket szerettünk, nem szerettünk vagy csak kö- zömbösesek voltak. De ha ezekre az évekre gondolunk majd, mindig eszünkbe jutnak, s így a világunk részei lettek. Velük versenyeztünk, velük voltunk együtt diákcínyekben, buliztunk, összevesztünk, megharagudtunk, megfogtuk egymás kezét, kibékültünk, s most már örökre összefonnak bennünket az emlékek.

Köszönet illeti érte osztályfőnökeinket, Tolnai Zoltánét, Lovász Lászlót, Juhászné Dobó Ildikót, Makranczi Zsoltot, akik arra nevel-

S ott vannak alsóbb évfolyamosok is, akiktől csak virtuálisan tu- dunk búcsút venni. Ha a hetedikesekre, kilencedikesekre néztünk, mindig csodálkoztunk, mi is ilyenek voltunk.

Kedves tizenegyedikesek! Most már ti vagytok a legnagyobbak annak minden előnyével és hátrányával. Isten áldását kérem a ti munkátokra is.

S végül minden ballagónak az Isten igéjét helyezem szívére: Írtam néktek ifjak, mert erősek vagytok, és az Isten igéje lakik bennetek, azért legyőztétek a gonoszt. /1 János 2:14/

„Gyönyörű út a holnapod, Mely odavisz ahová akarsz.” (Douglas Pagels)

Kedves ballagó diákjaim!

„Most búcsúznak és elmegyünk,
A mi időnk lejárt...”

at évvel ezelőtt találkoztunk, és amikor ezt olvassátok már az érettségi bizonyítvány is a kezetekben lesz, mert hiszen tudjuk:

H„Mindennek rendelt ideje van... (Prédikátorok 3.1).
Tudtuk, hogy eljön a pillanat, amikor utoljára ülünk egymással szemben, a hetes utoljára jelent, és megtartom az utolsó osztályfőnöki órát. Az eltelt hat év alatt a közös együttléteket, az együtt megélt sikereket, kudarcokat akarva, akaratlanul összekovácsoltak minket. Büszke voltam rájuk. Örültem a sikereiteknek, bántott, ha rosszat hallottam felőletek. Mindig önmagatokat adtátok és lassan, szinte észre sem véve felnőtté váltatok, akik céltudatosan keresik a helyüket a világban, és indulnak a nagy betűs ÉLETBE. Remélem, hogy sok megmaradt bennetek abból a gyermeki tisztaságból, őszinteségből és szeretetből, ami már a hat évvel ezelőtti, első találkozáskor is ott élt bennetek.

Nem csak búcsúzni, hanem elköszönni és bátorítani is szeretnék Titeket.

Köszönöm a hat évet a jó és rossz pillanataival együtt, az együttléteket, a kirándulásokat, a komoly beszélgetéseket, a nagy vitaközléseket, a bizalmatokat, a segítségeket.

A kamaszkor lázadásai, sűrűlódások, vitaközlések közt is hamar megszerettétek egymást, barátokra leltetek, egy jó osztályközösség leltetek.

Itt állva a felnőttkor küszöbén, lassan kezditek megérteni, dolgokat van ezen a világon. A jövőről csak sejtésetek van, de amit megálmodtatok, gyönyörű. Nem minden fog úgy sikerülni, ahogy azt elképzeltétek, mégis arra biztatlak Titeket, hogy legyetek bátrak, ne adjátok fel az álmaitokat.

„Mert az élet mit sem ér Neked, ha másképp álmodtad és másképp éled.” (Einstein)

Az is igaz, hogy az út, melyen elindultok valószínű, hogy megpróbáltatásokkal lesz terhes.

„Ingyen sose adtak semmit.

Azért, ami valóban szép és jó az életben, mindig meg kell szenvedni.” (Dymphna Cusack)

Haladj bátran, de útközben vedd észre és tudj örülni az élet apró szépségeinek, legyen társad, akivel együtt menve az akadályok könnyebben leküzdhetők. Menj előre, de legyen benned kellő alázat és tisztelet a másik emberrel szemben. Legyen időd megállni és felnézni, mert hiába sugall a világ mást, a legjobb tanácsot Istentől kapod.

A gimnáziumi évek véget értek, de holnap kezdődik egy új nap. Az előtted álló út nem végtelen, de kívánom, hogy elképzeléseid megvalósulásához elég legyen. Utad során:

„Vésd kőbe mindazt, amit kaptál,

és ird homokba az összes rosszat, amit veled tetted.

Tégy így, és boldog leszel!” (M. Teixeira)

Kívánom, hogy boldog és elégedett emberek legyetek. Használjátok és gyarapítsátok az itt szerzett ismereteket. Hogy kulogsz-e az utadon, vagy repülsz? - azt majd Te döntöd el.

Hogy mit hozhat a holnap, hogy mit érthetsz még el az életben? Ezek a kérdések mindig munkálkodjanak bennetek.

„Vágyódj arra, amit a holnap hoz, és örvendj annak, ami ma van.

Minden földben megterem valamilyen virág.

Minden napnak van valamilyen öröme.

Neveld rá a szemed, hogy meglássa azt!”

(Wass Albert)

Maradjatok nyitott emberek, hogy mindent befogadhassatok, amitől testileg és lelkileg is gazdagabbak, lehettek.

Teréz anya szép, megszívlelendő gondolataival köszönök el tőletek.

A legszebb nap?

A ma.

A legnagyobb akadály?

A félelem.

Mi boldogít a legteljesebben?

A másik embernek hasznára lenni.

A legszebb ajándék?

A megértés, az együttérzés.

A nélkülözhetetlen?

Az otthon, a valahová tartozás.

A legnagyobb erő a világban?

A HIT.

A legszebb a világon?

A SZERETET.

Isten áldjon benneteket!

12. A osztály, osztályfőnök:
Tólnai Zoltánné

Balázs Valentin

Bilánszki Bence

Bódán Csongor

Borbély Anna

Czágány Eszter

Czágány Zoltán

Csukerda Amália

Dancs Marcell

Dányi Dorottya

Darab Kristóf

Diószeghy Dávid

Gál Dániel

Geibinger Petra

Horváth Gergely

Kerbolt Donát

Kolozsvári Lea

Korbics Adrienn

Kovács Orsóhya

Lénárt Zoltán

Lévay Máté

Lovász Andrea

Magyarai László

Makranczi Zsófia

Mezei Bianka

Molnár Vivien

Nagy Gábor

Nagy Gabriella

Sáfár Szabina

Sándor Attila

Tóth József

Vágner Tamás

Vizi Dávid

Vizi Diána

Élet-mozaikok

Lovász László

Néhány nappal ezelőtt egy korábbi külföldi utazásom kedves pillanata jutott eszembe, amikor ámulattal csodáltam az egyik neves múzeum teremnyi nagyságú díszes mozaikképeit, a több száz éves római kori művészeti alkotásokat.

Közelről nézve láthatóvá vált, hogy az egyes alakok, jelenetek sok ezer apró fényes és kevésbé színes mozaikdarabkákból álltak össze egységes egészzé.

Önmagukban ezek a cserépdarabok értéktelenek, de egymás mellé illesztve őket lenyűgöző látványt nyújtottak. És az is bizonyos, sok tehetséges ember hónapokig vagy évekig tartó fáradtságos munkája kellett ahhoz, hogy a ma embere is gyönyörködhessen bennük.

Talán a mi életünk saját, egyéni mozaikképe is ilyen!

Az évek során akarva, akaratlanul gyűjtögetjük ezeket a színes, néha kevésbé csillogó, szürkébb mozaikdarabkákat, ami remélhetőleg, életünk végére szép, egységes képpé áll majd össze.

Én sok szép, mives, apró „életkép-darabkát” gyűjtöttem Veletek együtt az elmúlt hat esztendőben! Hiszem, hogy a ti tarisznyátok is tömve van hasonló örökéletű emlékképekkel.

Amikor ezeket a gondolatokat írom, túl vagytok a ballagáson és az írásbelik jó részén, de már alig találkozunk. Hiányoztok az Avasi templom padsoraiból, hiányoztok az osztálytermekből, az iskola folyosóiról. Most még sokszor bepillantok, benyitok az E/5-ös tanterembe, és ilyenkor oly „...jó emlékezni arra, amin keresztülmentünk. Az ilyen emlékezésben erő van mindig, és bizonyoságtévés csüggedések ellen” (Wass Albert).

Az eltelt hat mozgalmas év szép pillanatai adnak erőt, s adják át a hiányérzet adta szomorúság helyét a megelégedettségnek. Annak az öröme, hogy értelme volt az együtt eltöltött időszak-

nak, hiszen büszkén mondhatom, hetedikes kisdíákából önálló akarattal bíró, megfontolt, cselekedeteinek súlyát értő és felmértő felnőttekké váltatok.

Sokat dolgoztunk ezen közösen, és nem tagadhatjuk, voltak nehezebb pillanataink is a felnőtté válás eme röögös útján. Sőt, jó néhányan érezték úgy az évek során, hogy nem haladnak velünk tovább. Remélem, ők is jól döntöttek, és megtalálták azt a közösséget, melyben folytatni tudták azt, amit még velünk elkezdtek. Bevallom, azért a számvetés, a visszatekintés perceiben Ők is hiányoznak.

Szeretett diákjaim, kedves 12. B-sek!

Engedjétek meg, hogy búcsúzóul mégis kiemeljek az együtt eltöltött évek csillogó, emlékezetes „mozaikképeiből” néhányat: az első nagy közös programunkat, a dédestapolcsányi „éretlen tábor”-t; a jósvafői „erdei iskolai” napokat; a budapesti és a Duna-kanyarban tett osztálykirándulásunkat; azt a májusi napot, amikor a „Szeretethíd” eseményei keretében rendbetettük a boldvai parókia kertjét; azt a felejthetetlen pillanatot, amikor a zuhogó esőben könnyeinkkel küszködve énekeltük a Himnusz a Vereckei-emlékműnél; a győztes diákigazgató-választási kampányunkat; a „Határtalanul” pályázaton belüli egyhetes erdélyi kirándulásunkat, és az azt megelőző „vendéglátó hét” eseményeit; a szép adventi gyülekezeti látogatási alkalmakat....

És folytathatnánk még együtt sokáig a felsorolást!

Én nagyon sokat gazdagodtam e programok által, s nem utolsó sorban általatok.

Őszintén remélem, Ti is így érezték, hiszen „...az az energia, ami a szeretetünkben, jobbra való törekvésünkben, hasznos munkánkban testesül meg, az nem vész el – mint ahogy az energia nem vész el, hanem valami magasabb rendűvé alakul, egy olyan világgá, amit Isten célul tűzött ki maga elé. Nagyon sok szeretet, nagyon sok jó cselekedet, nagyon sok hasznos munka át fogja alakítani a világot, a mainál magasabb rendűvé. Ez a megváltás. És aki tesz ezért a megváltásért, az részesül belőle. Aki meg nem, az visszahullik az anyagba. Por lesz. Fény helyett” (Lázár Ervin).

Ezt kívánom Nektek útravalóul: hosszú életetekre sok szeretetet, sok jó cselekedetet, hasznos, értelmes tevékenységeket! És akkor részesültök Krisztus szeretetéből, megváltó, üdvözítő kegyelméből.

Életetek mozaikképe nagyon sok fényes, ragyogó darabból álljon, és „legyen a holnap is olyan, mint a ma, vagy még sokkal jobb!” (Ézs 56:12)

Isten áldjon benneteket!

12. B osztály, osztályfőnök: Lovász László

Almási Viktória Lilla

Balajthy Boglárka

Bauernfeind Brigitta

Bordás Gabriella

Csillag Nikoletta

Farkas Dóra

Cerős Konrád

Gőz Ildikó

Havasi Emese

Kerékgyártó Petra

Ketzler Cábó

Kocsis Franciska

Kovács Ágnes

Kucsár Krisztián

Luterán Laura

Motkó Petra

Nagy Angelika

Nagy Dániel

Nagy Laura

Ritó Karina

Salétros Bianka

Sipkás Balázs

Sipkás Márk

Szalóczy Gyula

Szécsi Viktória

Szűcs Renáta

Tóth Csenge

Veréb Nikolett

Vízger Vivien

Emlékek

Juhászné Dobó Ildikó

„Uram, taníts meg utadra,
vezess a helyes ösvényen.”
(Zsolt.27:11)

Jsmét eltelt egy év. Tavaly még ti díszítettétek a végzősök termét, ti gyűjtöttétek a virágot. Most itt vagyunk újra, nektek díszítették a termet és gyűjtötték a virágot.

Számomra nagyon emlékezetes ez a ballagás, nem biztos, hogy lesz még ilyen. Tegnap elballagott a fiam, és most ti ballagtok. Este, amikor elmentek a rokonok, próbáltam készülni az utolsó osztályfőnöki órámra. Sok – sok emlék jutott eszembe. Tulajdonképpen ti vagytok az első igazi osztályom, akiket négy évig kísérhettem utatokon...

Írtatok a könyvecskében, amit tőletek kaptam, hogy milyen jók voltak az osztálykirándulásaink. Számomra is ezek voltak a legszebb pillanatok és a legemlékezetesebbek is. A telkibányai kirándulás Evelinéknél, ahol a sátrak felverése után nem sokkal eláztunk. A jósvafői kirándulás, ahol kenyeret sütöttünk, s a bar-

langban jól megfáztunk. Nem utolsó sorban a kisgyőri kirándulás Matyiéknél, ahol olyan nagy szeretettel fogadtak minket. De ne felejtsük el a HUPICÉK - et sem. Itt értetek igazán egy közösséggé, itt mindenki egy célért dolgozott. Számomra tényleg ti lettetek a győztesek. Felejthetetlenek a szendrői gyülekezetlátogatások, és a Mályiban töltött napok is. Amikor utoljára jártunk Mályiban, búcsúzkodtunk a helytől és a tótól is. Az év fontos eseménye volt a szalagavató, ahol az átalatok tervezett szalaggal vonultunk. Szerintem egyedi és nagyon vidám lett, amilyenek ti is vagytok. Ezt nem csak én mondtam rólatok, hanem azok a tanárok is, akik tanítottak titeket.

Hiányozni fogtok, még ha nem is gondoljátok. Vitakoztunk, nem mindig értettünk egyet. Próbáltalak arról is meggyőzni titeket matematika órákon, hogy gondolkodni kell, muszáj. Itt hagytok minket, és kiléptek a nagybetűs életbe, ahogy ezt mondani szokták. Egyre inkább magatokra kell támaszkodnotok, és lesz nehezebb dolgok is, mint egy matek dolgozat megírása. Más közösségbe kerültök, máshol kell helyt állnotok. Most el-

ballagtok, de remélem nem felejtitek, hogy honnan indultatok. Én pedig örülök, hogy részese lehettem életetek egyik fontos korszakának.

Az évek során olyan sok fényképet kaptam tőletek, most szeretnék egyet én is nektek ajándékozni, ami sok kis képből, emlékből áll:

Útravalóul fogadjátok tőlem sok szeretettel a következő gondolatokat:

Uram, nem csodákért és látomásokért fohászokodom, csak erőt kérek a hétköznaphoz.

Taníts meg a kis lépések művészetére!

Tégy leleményessé és ötletessé, hogy a napok sokféleségében és forgatagában idejében rögzítsem a számomra fontos felismeréseket és tapasztalatokat!

Segíts engem a helyes időbeosztásban!

Ajándékozz biztos érzéket a dolgok fontossági sorrendjében, elsőrangú vagy csak másodrangú fontosságának megítéléséhez!

Erőt kérek a fegyelmezettséghez és mértéktartáshoz, hogy ne csak átfussak az életen, de értelmesen osszam be napjaimat, észleljem a váratlan örömeiket és magaslatoikat!

Őrizz meg attól a naiv hittől, hogy az életben mindennek simán kell mennie!

Ajándékozz meg azzal a józan felismeréssel, hogy a nehézségek, kudarcok, sikertelenségek, visszaesések az élet magától adódó ráadásai, amelyek révén növekedünk és érlelődünk!

Küldd el hozzám a kellő pillanatban azt, akinek van elegendő bátorsága és szeretete az igazság kimondásához!

Az igazságot az ember nem magának mondja meg, azt mások mondják meg nekünk.

Tudom, hogy sok probléma éppen úgy oldódik meg, hogy nem teszünk semmit.

Kérlek, segíts, hogy tudjak várni!

Te tudod, hogy milyen nagy szükségünk van a bátorságra.

Add, hogy az élet legszebb, legnehezebb, legkockázatosabb és legtörekényebb ajándékára méltók lehessünk!

Ajándékozz elegendő fantáziát ahhoz, hogy a kellő pillanatban és a megfelelő helyen – szavakkal vagy szavak nélkül – egy kis jóságot közvetíthessék!

Őrizz meg az élet elszalasztásának félelmétől!

Ne azt add nekem, amit kívánok, hanem azt, amire szükségem van!

Taníts meg a kis lépések művészetére!

(Antoine de Saint-Exupéry: Fohász)

Áldás, Békesség!

Miskolc, 2014. május 1.

12. C osztály, osztályfőnök: Juhászné Dobó Ildikó

Bató Imola

Boros Livia

Csik Ábel

Fantóli Máttyás

Farkas Csege

Fekete Fanni

Frigyk Gábor

Galuska Tamás

Gergely Andrea

Gömze Eszter

Huszár Dávid

Képes Adrienn

Koleszár Júlia

Korsós Dorottya

Kovács Georgina

Kovács Jennifer

Lengyel Zoltán

Mató Vanda

Medveczky Krisztián

Molnár Petra

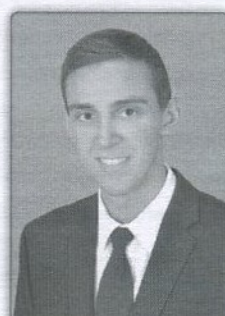
Nagy Klaudia

Pogácsás Patrik

Skoda Bence

Szabó Szilveszter

Szűcs Ádám

Tizedes Bianka

Tomorszki Dóra

Tóth Boglárka

Turi Evelin

Veréb Tímea

Emlékek...

Nehéz ilyen alkalmakkor szavakba önteni az érzéseinket. Mint már említettem is néhányszor nem vagyok a szavak embere, és ez még jobban megnehezíti a dolgom. Nem akarok közhelyeket puffogatni, bár lehet, hogy az könnyebb lenne.

Előjönnek az emlékek a Gólyatáborról (az ismerkedés első „nehéz” pillanata), a felejthetetlen osztálykirándulásokról (Abádszalók, Duna-kanyar), a diákigazgató választási kampányról, a gyülekezeti látogatásokról és a közös programokról. Remélem bennetek is rengeteg szép emlék maradt meg az együtt töltött évek történéseiből.

A szép dolgok mellett mindig akadtak kisebb-nagyobb összetűzések is. Előfordult, hogy kissé haragudtunk is egymásra, bár azt hiszem ez természetes, ha sok különböző mentalitású ember van együtt. Remélem, nem felejtitek el szavaimat, amelyeket az utolsó osztályfőnöki órán mondtam:

Nem Rád, érted haragszom.

Igazgató úr is említette a ballagáson, hogy sokszínű az osztály, amit én is megtapasztaltam. Örülök, hogy mindnyájan megmutattátok a jó és a rossz oldalakat (Hiányérzetem lenne, ha bármelyik is kimaradt volna), és hogy mindenki tett valamit, amiért büszke lehettem RÁ és arra, hogy az osztályfőnöke vagyok.

Makranczi Zsolt

Köszönöm a Ballagáson kapott emlékkönyvet, a kedves gondolatokat. Sokat jelentenek nekem, és remélem, hogy a terveitek megvalósításában segíthettem egy kicsit azzal, hogy tanárotok és osztályfőnökökötök lehettem.

Búcsúzóul Marie Curie szavait szeretném az emléketekbe idézni: „Hinnünk kell abban, hogy tehetségünk van valamire, és ezt a valamit, bármilyen áron, el is kell érünk.”

12. D osztály, osztályfőnök: Makranczi Zsolt

Balogi Boglárka

Bubonyi Andrea

Czigler Zoltán

Csabai Flóra

Csurkó Ivett

Dézsi Zoltán Imre

Engi Krisztina

Fésűs Csenge

Gibárszki Dénes

Gombkötő Izsák

Gulyás Andrea

Kalóz Gyöngyi

Károly Gabriella

Kiss Eszter

Kiss Tamás

Kollár Hanna

Kovács Dávid

Körmöndi Evelin

Krokos Ádám

Luterán Lúcia

Marsalkó Márk

Migléc Dávid

Miklós Ildikó Emese

Nagy Donát

Nagy Róbert

Nemes Zoltán

Nyistyák Mátyás

Oláh Kitti Anna

Polgár Norbert

Soós Júlia

Spitzmüller Lilla

Takács Fruzsina

Várady Klára

Varga Albert

Varga Rebeka

Visegrádi Panna

*Kiemelkedő versenyeredményeket
elért ballagó diákok
osztályfőnökeikkel*

*Pro Excellencia
díjasok*

*“... örvendezz mindannak a jónak, amit
Istened, az ÚR ad neked ...” (5..Mózes 26;11)
Jóth Pál Diákotthon ballagói - 2014.*

